

Dosarul nr. 2ra-1073/21

Prima instanță: Judecătoria Comrat, sediul Central (jud. V. Hudoba)

Instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (jud. G. Colev, Ș. Starciuc, A. Curdov)

DECIZIE

08 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Svetlana Filincova

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Victor Burduh

Galina Stratulat

examinând recursul declarat de Aliona Șahieva,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Aliona Șahieva
împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî cu privire la desfacerea căsătoriei,
împotriva deciziei din 14 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a t ă:

La 21 noiembrie 2019, prin intermediul poștei (f.d.10), Aliona Șahieva a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî, solicitând desfacerea căsătoriei încheiată cu pârâtul, înregistrată la data de 18 septembrie 1993, la Oficiul Stare Civilă Bejițk, or. Breansk, sub nr. 954, fără acordarea termenului de împăcare. Totodată, a menționat ca să fie pusă pe seama sa cheltuielile privind plata taxei de stat pentru înregistrarea desfacerii căsătoriei.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, în data de 18 septembrie 1993 a înregistrat căsătoria cu pârâtul. La XXXXX s-a născut fiul XXXXX, care deja este major. Copii minori nu au.

Reclamanta a susținut că, a eșuat viața în comun cu pârâtul din cauza incompatibilității de caractere, motiv pentru care în ultimul timp a dus la apariția certurilor, conflictelor și lipsa soluțiilor comune. Relațiile între ei s-au înrăutățit și viața cu pârâtul a devenit insuportabilă și a fost nevoită să plece de la pârât. Deja de cinci ani locuiesc separat, nu mai au nimic în comun. Astfel, în opinia sa, viața în comun în continuare nu mai este posibilă.

Totodată, a precizat că, desfacerea căsătoriei la Oficiul Stării Civile nu este posibilă, deoarece pârâtul nu dă acordul la desfacerea căsătoriei prin depunerea unei cereri în acest sens. Or, a expediat o invitație cu aviz în adresa pârâtului de a se prezenta la Oficiul Stării Civile pentru depunerea cererii de desfacere a căsătoriei, aspect confirmat prin chitanță poștală și avizul poștal.

Prin hotărârea din 12 iunie 2020 a Judecătoriei Comrat, sediul Central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Aliona Șahieva împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî cu privire la desfacerea căsătoriei.

Prin decizia din 14 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat s-a respins apelul declarat de Aliona Șahieva și s-a menținut hotărârea din 12 iunie 2020 a Judecătoria Comrat, sediul Central.

La 19 martie 2021, prin intermediul poștei (f.d.130), Aliona Șahieva a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 14 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, solicitând casarea ca fiind ilegală decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de desfacere a căsătoriei.

La 31 martie 2021, prin intermediul poștei (f.d.141), Aliona Șahieva a expediat cerere de recurs tradusă în limba de stat.

În motivarea recursului s-a invocat că, în mod eronat au fost aplicate atât de către Judecătoria Comrat, cât și de către Curtea de Apel Comrat, prevederile Legii privind actele de stare civilă, nr. 100-XV din 26 aprilie 2001 și nu au fost aplicate prevederile art. 466 alin. (4) Cod de procedură civilă, precum și prevederile Tratatelor internaționale și Convențiilor, semnate între Republica Moldova și Rusia.

Totodată, a susținut că, prima instanță a respins cererea de chemare în judecată privind desfacerea căsătoriei, din motiv că nu a prezentat instanței de judecată și nu a confirmat prin probe faptul transcrierii căsătoriei între ea și pârât, înregistrată la data de 18 septembrie 1993, la Oficiul Stare Civilă Bejițk, or. Breansk, Federația Rusă, în registrele actelor de stare civilă din Republica Moldova, faptul recunoașterii (legalizării) actului de stare civilă în Republica Moldova. În drept, prima instanță a invocat prevederile art. 466 alin. (1) Cod de procedură civilă, art. alin. (1) și (2), art. 13 alin. (1) și (2) din Legea privind actele de stare civilă, nr. 100-XV din 26 aprilie 2001. Instanța de apel respingând cererea de apel, a concluzionat despre aplicarea corectă a prevederilor Legii privind actele de stare civilă, nr. 100-XV din 26 aprilie 2001 și neaplicarea prevederilor art. 466 alin. (4) Cod de procedură civilă.

Recurenta a opinat că, Legea privind actele de stare civilă, nr. 100-XV din 26 aprilie 2001, nu este aplicabilă la caz, deoarece nu are efect retroactiv și nu poate să se extindă asupra certificatului de căsătorie întocmit în anul 1993.

Conform art. 13 alin. (2) din Legea privind actele de stare civilă, nr. 100-XV din 26 aprilie 2001, cetățeanul Republicii Moldova este obligat să declare transcrierea, în termen de 6 luni de la întoarcerea în țară sau de la primirea din străinătate a certificatului de stare civilă ori a copiei sau extrasului de pe actul de stare civilă, alineat modificat și în vigoare din 26 mai 2017.

În context, a afirmat că în Republica Moldova a revenit în anul 1996, probat faptul dat prin obținerea la 09 aprilie 1996 pe teritoriul Republicii Moldova, a confirmării de repatriere nr. 021986. Astfel, Legea privind actele de stare civilă nr. 100-XV din 26 aprilie 2001, nu exista. Chiar și la adresarea în instanță, nu putea acționa în baza articolului menționat, deoarece cele 6 luni au expirat la 09 octombrie 1996.

De asemenea, a menționat că, pentru a legaliza certificatul de căsătorie, este necesară prezentarea pașaportului soțului sau prezența fizică a acestuia. Având în vedere că Valeh Șahiev nu este cetățean al Moldovei și nu cunoaște locul aflării lui, nu are posibilitate nici să prezinte pașaportul lui, nici să asigure prezența lui fizică.

Prin aplicarea eronată de către instanțele ierarhic inferioare a Legii privind actele de stare civilă nr. 100-XV din 26 aprilie 2001, i se îngrădește accesul la justiție.

Recurenta a considerat că, instanțele de judecată neîntemeiat nu au aplicat prevederile art. 466 alin. (4) Cod de procedură civilă, care stipulează că actele oficiale eliberate pe teritoriul unui stat participant la tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sunt recunoscute fără supralegalizare ca înregistrări în instanțele judecătorești ale Republicii Moldova.

Copia recursului declarat a fost expediată în adresa intimatului prin scrisoarea de însoțire datată cu 07 iunie 2021 (f.d.144). Din adresa intimatului a fost restituită corespondența instanței cu mențiunea „necunoscut” (f.d.146-147).

Referință la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu a parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 14 decembrie 2020, iar cererea de recurs a fost depusă la 19 martie 2021, prin intermediul poștei (f.d.130).

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei integrale a instanței de apel către participanții la proces, prin scrisoarea de însoțire datată cu 18 ianuarie 2021 (f.d.111) și a fost recepționată de către recurentă la 22 ianuarie 2021, conform avizului de recepție (f.d.114). Astfel, recursul este declarat în termen.

În contextul art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 14 iulie 2021 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În temeiul art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea litigiului dedus judecătii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Aliona Șahieva și va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu articolul 445 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept: c) să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Din perspectiva prevederilor art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În temeiul alineatului (2) al aceluiași articol, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În sensul art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Inițial, Colegiul reține că, pentru a verifica legalitatea deciziei contestate, fără a administra noi dovezi, va recurge la recapitularea esenței litigiului dedus judecății.

Prin cererea de chemare în judecată depusă împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî, Aliona Șahieva a solicitat desfacerea căsătoriei încheiată cu pârâtul, înregistrată la data de 18 septembrie 1993, la Oficiul Stare Civilă Bejițk, or. Breansk, Federația Rusă, sub nr. 954, fără acordarea termenului de împăcare (f.d.4).

Or, din certificatul de căsătorie rezultă că la 18 septembrie 1993 sub nr. 954, la Oficiul Stare Civilă Bejițk, or. Breansk, Federația Rusă, a fost înregistrată căsătoria între Șahiev Valeh Veliaga Oglî și Aliona Vasilioglo, după căsătorie Șahieva (f.d.4).

La XXXXX s-a născut fiul XXXXX.

Având în vedere imposibilitatea desfacerii căsătoriei la Oficiul Stare Civilă, din motiv că pârâtul nu a dat acordul său la desfacerea căsătoriei prin depunerea unei cereri comune, reclamanta a formulat cererea de chemare în judecată enunțată privind desfacerea căsătoriei prin intermediul instanței de judecată.

Prin hotărârea din 12 iunie 2020 a Judecătoriei Comrat, sediul Central, menținută prin decizia din 14 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Aliona Șahieva împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî cu privire la desfacerea căsătoriei.

Or, instanțele ierarhic inferioare cu referire la prevederile art. 158 alin.(1) Codul familiei, art. 446 alin.(1) Cod de procedură civilă, precum art. 3 alin.(1), (2), art. 13 alin.(1),(2) din Legea privind actele de stare civilă nr. 100 din 26 aprilie 2001, în esență, au reținut că reclamanta nu a confirmat prin probe faptul reînregistrării căsătoriei în registrul actelor de stare civilă a Republicii Moldova, precum și că nu a prezentat probe de recunoaștere a valabilității actului sus-menționat de stare civilă, adică legalizarea lui în modul stabilit în Republica Moldova.

Colegiul va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, având în vedere emiterea acesteia cu încălcarea normelor de drept, din motivele ce succed.

Subsecvent, Colegiul consideră necesar de a reda conținutul prevederilor legale reținute de instanțele ierarhic inferioare la soluționarea litigiului.

Conform prevederilor art.37 alin.(1), (2), (3), (4), (5) Codul familiei, dacă soții au copii minori comuni și nu au ajuns la un acord privind întreținerea, educația și domiciliul acestora sau în lipsa acordului la divorț al unuia dintre soți, cu excepția cazurilor prevăzute la art.36 alin.(2) și a cazurilor în care căsătoria a fost desfăcută prin încheiere notarială, desfacerea căsătoriei are loc pe cale judecătorească. Desfacerea căsătoriei are loc pe cale judecătorească și în cazurile cînd există acordul

la divorț al ambilor soți, însă unul dintre ei refuză să se prezinte la organul stare civilă pentru soluționarea problemei. Instanța judecătorească va desface căsătoria dacă va constata că conviețuirea soților și păstrarea familiei în continuare sînt imposibile. Dacă, în procesul examinării cererii de desfacere a căsătoriei, unul dintre soți nu-și dă acordul la divorț, instanța judecătorească va amîna examinarea cauzei, stabilind un termen de împăcare de la o lună la 6 luni, cu excepția cauzelor de divorț pornite pe motivul violenței în familie confirmate prin probe. Dacă măsurile de împăcare nu au dat efecte și soții continuă să insiste asupra divorțului, instanța judecătorească va satisface cererea respectivă.

În temeiul art. 158 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform căroră desfacerea căsătoriei cu elemente de extraneitate pe teritoriul Republicii Moldova are loc conform legislației Republicii Moldova.

În conformitate cu prevederile art. 466 alin. (1) Cod de procedură civilă, actele oficiale eliberate, redactate sau legalizate, în conformitate cu legislația străină și în forma stabilită, de organe competente străine în afara Republicii Moldova în privința cetățenilor sau organizațiilor ei ori persoanelor străine pot fi prezentate instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova numai dacă sunt supralegalizate pe cale administrativă ierarhică și, ulterior, de misiunile diplomatice sau de oficiile consulare ale Republicii Moldova.

Conform art. 3 alin. (1), (2) al Legii privind actele de stare civilă nr. 100 din 26 aprilie 2001, actele de stare civilă sunt înscrisuri autentice de stat, prin care se confirmă faptele și evenimentele ce influențează apariția, modificarea sau încetarea drepturilor și obligațiilor persoanelor și se caracterizează statutul de drept al acestora. Sunt recunoscute valabile numai actele de stare civilă înregistrate la organele de stare civilă.

În temeiul art. 13 alin. (1), (2) din aceeași Lege, actele de stare civilă eliberate cetățenilor străini și apatrizilor de către organele competente ale țărilor străine, în conformitate cu legile țărilor respective, sunt recunoscute valabile în Republica Moldova după supralegalizarea lor, dacă tratatele internaționale nu prevăd altfel. Actele de stare civilă ale cetățenilor Republicii Moldova întocmite de către organele competente ale țărilor străine au putere doveditoare în Republica Moldova numai dacă sunt transcrise în registrele de stare civilă ale Republicii Moldova. Transcrierea actelor de stare civilă și înscrierea mențiunilor primite din străinătate se efectuează de către organul de stare civilă. Cetățeanul Republicii Moldova este obligat să declare transcrierea, în termen de 6 luni de la întoarcerea în țară sau de la primirea din străinătate a certificatului de stare civilă ori a copiei sau extrasului de pe actul de stare civilă.

Reiterând conținutul prevederilor legale aplicate de instanțele ierarhic inferioare, Colegiul notează că, instanța de apel prapit s-a pronunțat în favoarea menținerii hotărârii primei instanțe prin care s-a respins cererea de chemare în judecată privind desfacerea căsătoriei, formulată de Aliona Șahieva împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî.

În această succesiune logică, Colegiul relevă că, Legea privind actele de stare civilă nr. 100 din 26 aprilie 2001, este în vigoare din data de 17 august 2001.

Pornind de la poziția recurentei, Colegiul notează că, ultima a revenit în Republica Moldova în anul 1996, primind la 09 aprilie 1996 în Republica Moldova confirmare de repatriere, nr. 021986.

Or, Aliona Șahieva s-a născut la data de XXXXX, în Republica Moldova, or. Ceadâr-Lunga, numele de familie fiind Vasilioglo (f.d.4-5)

La caz, Colegiul relevă că, instanța de apel nu a acceptat argumentul apelantei/recurentei precum că Legea privind actele de stare civilă nr. 100 din 26 aprilie 2001 a fost aplicată retroactiv și nu este aplicabilă unui act întocmit în anul 1993, motivând că cererea de chemare în judecată privind desfacerea căsătoriei de fapt a fost înregistrată la 25 noiembrie 2019, Legea fiind în vigoare și urmau a fi îndeplinite cerințele art. 13 din Legea dată.

Colegiul accentuează că, în dispoziția legală a art. 13 alin.(2) din Legea privind actele de stare civilă nr. 100 din 26 aprilie 2001 au fost operate modificări succesive având în vedere denumirea organelor competente vizate în articolul dat, ultima modificare fiind efectuată prin Legea nr.80 din 05 mai 2017, în vigoare 26 mai 2017, însă frazele: „Actele de stare civilă ale cetățenilor Republicii Moldova întocmite de către organele competente ale țărilor străine au putere doveditoare în Republica Moldova numai dacă sunt transcrise în registrele de stare civilă ale Republicii Moldova [...] Cetățeanul Republicii Moldova este obligat să declare transcrierea, în termen de 6 luni de la întoarcerea în țară sau de la primirea din străinătate a certificatului de stare civilă ori a copiei sau extrasului de pe actul de stare civilă.” a păstrat aceeași redacție de la intrarea în vigoare a Legii date, adică din data de 17 august 2001.

Pornind de la faptul că recurenta a revenit în țară în anul 1996, Colegiul evidențiază că, Legea privind actele de stare civilă nu era în vigoare, având în vedere adoptarea acesteia ulterior. Or, la data revenirii în țară a recurentei, precum și la data primirii din străinătate a certificatului de stare civilă, norma de drept citată nu era în vigoare și astfel nu poate fi aplicată retroactiv, în situația în care legea obligă la declararea transcrierii, în termen de 6 luni de la întoarcerea în țară sau de la primirea din străinătate a certificatului de stare civilă. Or, adresarea în instanța de judecată cu cererea de desfacere a căsătoriei în anul 2019 nu justifică aplicarea normei date retroactiv, în sensul reținut de instanța de apel.

Conform art. 7 alin. (1) Cod civil, în redacția în vigoare din 01 martie 2019, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

De altfel, o lege civilă se aplică numai situațiilor juridice apărute după intrarea ei în vigoare.

În altă ordine de idei, cu referire la recunoașterea actelor eliberate, redactate sau legalizate de autorități competente străine, procedură reglementată de art. 466 Cod de procedură civilă, Colegiul relevă că, în conformitate cu art. 466 alin.(4) Cod de procedură civilă, actele oficiale eliberate pe teritoriul unui stat participant la tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sunt recunoscute fără supralegalizare ca înscrisuri în instanțele judecătorești ale Republicii Moldova.

Mai mult, conform art. 13 alin.(1), (2) din Tratatul între Republica Moldova și Federația Rusă cu privire la asistența juridică și raporturile juridice în materie civilă, familială și penală din 25 februarie 1993, actele care au fost întocmite sau certificate de către instituțiile de justiție sau de o persoană oficială de pe teritoriul unei Părți Contractante, în limitele competenței lor și în forma stabilită și certificată cu sigiliu, sunt valabile pe teritoriul celeilalte Părți Contractante fără vreo altă legalizare. Actele, care pe teritoriul unei Părți Contractante sunt recunoscute ca oficiale, au pe teritoriul celeilalte Părți Contractante aceeași forță probantă.

Deși, instanța de apel face trimitere la prevederile art. 13 alin.(1) din Legea privind actele de stare civilă nr. 100 din 26 aprilie 2001, citate anterior și le aplică speței, însă ignoră sintagma din textul acestora „[...] dacă tratatele internaționale nu prevăd altfel.”

Or, art. 13 din Tratatul între Republica Moldova și Federația Rusă enunțat supra vizează valabilitatea actelor, iar instanța de apel nu a luat în considerare aceste aspecte.

În altă ordine de idei, având în vedere și rolul dirigiuitor al instanței, precum și continuitatea examinării cauzei în apel prin prisma efectului devolutiv, instanța are sarcina, în baza rolului activ, să ceară părții să facă precizările necesare, să pună în discuția părților orice împrejurare de fapt sau de drept care duce la soluționarea litigiului peste apărările și susținerile părților din acțiune, referință și alte obiecții, luând în considerare faptul că, în conformitate cu art. 240 alin. (3) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant. De altfel, în cazul în care părțile au o atitudine confuză în privința circumstanțelor care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei, instanța, în temeiul legii materiale care urmează a fi aplicată, va explica părților care circumstanțe au importanță pentru soluționarea pricinii și cui îi revine obligația de a le dovedi.

Astfel, conform rolului său activ, instanța poate să ceară părților să administreze toate probele pe care le consideră necesare și utile justei soluționări a cauzei, împuternicire ce rezultă și din art.9 Cod de procedură civilă, precum și art. 372 Cod de procedură civilă. Or, prezintă relevanță și folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, rezultând din specificul acestui și care presupune în sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe, pertinente și concludente a situației de fapt.

Subsecvent, la rejudecarea cauzei civile, instanța de apel urmează să ia în considerare momentele conturate supra, motivând soluția sa în raport cu poziția părților, probele prezentate și normele de drept pertinente litigiului, ca, în consecință, soluția adoptată să fie certă și coerentă și să răspundă standardelor unui proces echitabil garantat de art. 6 § 1 CEDO.

Coroborând circumstanțele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va casa integral decizia instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În conformitate cu prevederile art.442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Aliona Șahieva.

Se casează integral decizia din 14 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Aliona Șahieva împotriva lui Șahiev Valeh Veliaga Oglî cu privire la desfacerea căsătoriei, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Comrat, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Victor Burduh

Galina Stratulat